

Üstad’a neler sıkıntı verir ve neler üzerdi?

Sıkıntı, çok duyduğumuz, herkesin hayatı boyunca karşılaşılabileceği bir durumdur.

Kişinin psikolojik/ruhî durumunu ve dolayısıyla çevreyle uyumunu bozar. Her kişi sıkıntılı olup olmadığını fark edebilir. Stresin günümüzde, kültürümüzdeki karşılığı genellikle “Sıkıntı” olarak tanımlanmaktadır. Bu açıdan bakarsak, Üstad Said Nursî’nin hayatındaki detaylara baktığımızda Üstad Said Nursî’yi sıkıntıya/strese sokan bazı olayları ortaya çıkarabiliriz. Bu yazıda çok az kısmına değinebileceğiz.

10. Lem’ada bahsedilen şefkat tokatlarından Hafız Halid’in tokadından bahsederken; “Kendisi der: evet itiraf ediyorum, Üstadımın hizmet-i Kur’âniyede neşrettiği âsârın tesvidinde hararetle bulunduğum zaman, mahallemizde bir cami imamlığı vardı. Eski kisve-i ilmiyemi, sarığı bağlamak niyetiyle muvakkaten o hizmete fütur verip, bilmeyerek çekildim. Maksadımın aksiyile şefkatli bir tokat yedim. Sekiz dokuz ay imamlık ettiğim hâlde, müftünün çok vaatlerine rağmen, fevkalâde bir surette, sarığı saramadım. Şüphemiz kalmadı ki, o kusurdan bu şefkatli tokat geldi. Ben Üstadımın hem bir muhatabı, hem bir müsevvidi idim. Benim çekilmemle tesvit hususunda sıkıntı çekmişti.” Bu alıntıdan anladığımız kadarıyla, Üstadı sıkıntıya düşüren hususlardan biri; Risalelerin yazımı esnasında yardımcı olan talebesinin (Hafız Halid) yazmayı bırakmasıdır.

Başka bir örnekte de şöyle söylemektedir; “... Bütün hayatını bu milletin saadetine hasreden ve yüzer risale, o milletin Türkçe olan lisanıyla neşredip o milleti tenvir eden; hem vatandaş, hem dindaş, hem dost, hem kardeş bir ehl-i marifete karşı en ziyade sıkıntı veren ve hakkında adavet besleyen ve belki hürmetsizlik eden bir kısım maarif dairesine mensup olanlarla az bir kısım resmî hocalardır.” Buradan anlaşıldığı gibi kendisine iman hizmetinde yardım etmesi gereken “hem vatandaş, hem dindaş, hem dost, hem kardeş bir ehl-i marifete karşı en ziyade sıkıntı veren ve hakkında adavet besleyen ve belki hürmetsizlik eden bir kısım maarif dairesine mensup olanlarla az bir kısım resmî hocalar”ın yardım etmemesidir.

Diğer bir örnek, Denizli hapsinde iken söylediklerinden anlaşılıyor; “Sonra bizi denizli hapsine aldılar. Beni tecrid-i mutlak içinde ufunetli, rutubetli, soğuk bir koğuşa soktular. İhtiyarlık, hastalık ve benim yüzümden masum arkadaşlarımın zahmetlerinden bana gelen çok teellüm ve nurların tatil ve müsaderesinden gelen çok teessüf ve sıkıntı içinde çırpınırken, birden inayet-i Rabbaniye imdada yetişti. Birden o koca hapishaneyi bir dershane-i nuriyeye çevirip bir medrese-i Yusufiye (as) olduğunu ispat ederek, Medresetüzzehra kahramanlarının elmas kalemleriyle nurlar intişara başladı. Hatta o ağır şerait içinde nurun kahramanı, üç dört ay zarfında yirmiden ziyade Meyve ve Müdafaat Risalesinden yazdı. Hem hapiste, hem hariçte fütuhata başladılar. O musîbetteki zararımızı büyük menfaatlere ve sıkıntılarımızı sevinçlere çevirdi.” Bu mektubunda, kendisinin “tecrid-i mutlak içinde ufunetli, rutubetli, soğuk bir koğuşa sokulması, ihtiyarlık ve hastalıklı” olmasına bakmadan “benim yüzümden masum arkadaşlarımın zahmetlerinden bana gelen çok teellüm ve nurların tatil ve müsaderesinden gelen çok teessüf”ün kendisine sıkıntı verdiğini söylüyor.

Meselâ; “Denizli hapsinden tahliyemizden sonra meşhur Şehir otelinin yüksek katında oturmuştum. Karşımda güzel

bahçelerde kesretli kavak ağaçları birer halka-i zikir tarzında gayet lâtif, tatlı bir surette hem kendileri, hem dalları, hem yaprakları, havanın dokunmasıyla, cezbekârâne ve cazibedarâne hareketle raksları, kardeşlerimin müfakatlarından ve yalnız kaldığımdan, hüznü ve gamlı kalbime ilişti. Birden güz ve kış mevsimi hatıra geldi ve bana bir gaşet bastı. Ben, o kemal-i neşe ile cilvelenen o nazenin kavaklara ve zîhayatlara o kadar acıdım ki, gözlerim yaş ile doldu. Kâinatın süslü perdesi altındaki ademleri, firakları ihtar ve ihsasıyla, kâinat dolusu firakların, zevallerin hüznüleri başıma toplandı. “

Bu alıntıda görüldüğü gibi talebelerinden ayrılık dolayısıyla ağaçların yapraklarının hareketlerine bakıp, onların kış mevsiminde dökölüp, zevale uğrayacaklarına üzüyor...

“Bu müddei umumun iddianamesinden anlaşıldı ki; hükûmetin bazı erkânını iğfal edip aleyhimize sevk eden gizli zındıkların plânları, akim kalıp yalan çıktı. Şimdi, bahane olarak cemiyetçilik ve komitecilik isnadıyla yalanlarını setre çalışıyorlar. Ve bunun bir eseri olarak, benimle kimseyi temas ettirmiyorlar. Güya, temas eden, birden bizden olur. Hatta büyük memurlar da çok çekiniyorlar ve bana sıkıntı verdimenle kendilerini âmirlerine sevdireyorlar.”

Burada gördüğümüz sebeb ise, Üstad ile görüşmek isteyenlere mani olunması... Üstadı üzmemektedir.